

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **T. H. L.**, zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem, sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: D. C., zastoupen Z. H., proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2019, č. j. CPR-20919-3/ČJ-2018-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 42 A 15/2019 - 20, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 42 A 15/2019 - 20, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 42 A 15/2019 - 20, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2019, č. j. CPR-20919-3/ČJ-2018-930310-V243, (dále „napadené rozhodnutí“) a odmítl návrh na zkrácení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Rumburk, ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPU-65379-33/ČJ-2018-040022-SV-RBK („prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roky. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce se svým neoprávněným pobytem bez víza od 22. 5. 2016 do 27. 3. 2018 dopustil maření výkonu správního rozhodnutí (dne 15. 4. 2016 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým mu byl uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v délce 2 roků, rozhodnutí bylo vykonatelné dne 22. 5. 2016).

[2] Stěžovatel v rámci kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Výkon napadených rozhodnutí by pro něho znamenal nenahraditelnou újmu a přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se nedotkne žádným způsobem práv jiných osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Výkon napadeného rozhodnutí by pro něho znamenal nutnost okamžitého opuštění České republiky a hrozbu rozpadu jeho rodinných svazků. V druhé kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku tak, že stěžovateli hrozí újma v podobě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života a také práva na spravedlivý proces. Pokud bude muset opustit území, nebude mít pro něj pozitivní rozhodnutí soudu již žádný význam. Přestože je stěžovatel zastoupen advokátem, nucené vycestování by mělo za následek i ztížení možnosti stěžovatele uplatnit svá práva v řízení u soudu. Právo na spravedlivý soudní proces v tomto případě přesahuje veřejný zájem. Stěžovatel na území disponoval trvalým pobytem a má zde vazby v podobě nezletilého syna. Dále stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku projednal přednostně, neboť v jeho případě je dáno nebezpečí z prodlení (k opuštění území mu bude výjezdním příkazem stanovena lhůta).

[3] Žalovaná ani osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Dále v usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, dospěl k závěru, že *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo*

pokračování

účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“

[8] Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

[9] K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel nebyl v nyní posuzované věci vyhoštěn z důvodu nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu, nebo nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza a dále mařil výkon správního rozhodnutí. Žalovaná ohrožení důležitého veřejného zájmu netvrdila. Druhá podmínka je tudíž také naplněna. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k prvostupňovému rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96), a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. srpna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu